

11.9.2022, Pustá Rybná

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Nebesa shůry i zemi volá, povede při se svým lidem. „Shromážděte mi mé věrné, ty, kdo při oběti přijali mou smlouvu!“ Nebesa hlásají jeho spravedlnost, Bůh sám bude soudcem. „Slyš, můj lide, buď mluvit, Izraeli, svědčím proti tobě, já jsem Bůh, tvůj Bůh jsem. (Ž 50, 4-7)

PÍSEŇ 442 Pane, dnešek,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,
bojíme se o tobě, ale i o tvém Synu vyprávět nejen svým dětem, ale i svým blízkým. Bojíme se vést své nejbližší k víře v Boží přítomnost, protože nevíme, co by je přitom potkalo. A bojíme se, aby naši horizontálu, naše společenství, neprotnula směrovka k něčemu vyššímu, k hlubšímu zakotvení našeho vlastního života. Ty nás však sám vedeš ke svobodě vyznání, k tichému mlčení před tvým majestátem a zároveň ke hlasitému sdílení se ve víře, která nezná hranic. Prosíme tě, buď při nás, když k tomu hledáme vhodná slova, otevírej naše uši i mysl pro příjem tvého Slova, které by jen potřebovalo najít sluchu. A prosíme tě, buď s námi, když chceme být s tebou, a přitom také spolu. Amen.

1. ČTENÍ Iz 28, 9-13

PÍSEŇ 673 Dej odvahu,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

Tys přikázal svým učedníkům, aby nikomu neříkali, že jsi Mesiáš, a přitom jsi moc dobře věděl, proč to děláš.

Prosíme tě za všechny, kdo se s tím naopak netajili a často ani nevěděli, co vlastně činí.

Prosíme tě za místa, kde se o Tobě a víře v Tvé působení mnoho neví, protože není nikdo, kdo by to vzal na sebe.

Prosíme tě za všechny, kdo tak rádi vyprávějí o všem možném i nemožném, ale stydí se mluvit také o tom, čemu věří.

A prosíme tě za všechny, kdo by tak rádi u Tebe našli život, ale buď jim samým někde uniká nebo ho nemohou najít právě u Tebe.

A prosíme tě za nás za všechny, kdo by tak rádi oslavili neděli jako den oddělený pro Tebe, ale stále se to nějak nedaří.

A všechny své tiché prosby za nás i za tento svět vkládáme do modlitby, kterou jsi náš naučil: Otčenáš... Amen.

POSLÁNÍ Bůh potvrzoval jejich svědectví znameními, divy i rozličnými projevy své moci a rozdělením Ducha svatého podle své vůle. Andělům Bůh také nepodřídil budoucí svět, o němž mluvíme, kdežto o Synu je na jednom místě řečeno: „Co je člověk, že ho máš, Bože, na mysl, a Syn člověka, že na něj hledíš? (Žd 2, 4-6)

POŽEHNÁNÍ „Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.“ (Num 6, 24-26)

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Mt 16, 13-20

Když Ježíš přišel do končin Cesareje Filipovy, ptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Oni řekli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ Řekne jim: „A za koho mě pokládáte vy?“ Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.“ Ježíš mu odpověděl: „Blaze tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích. A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na této skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou. Dám ti klíče království nebeského, a co odmítneš na zemi, bude odmítnuto v nebi, a co přijmeš na zemi, bude přijato v nebi.“ Tehdy nařídil učedníkům, aby nikomu neříkali, že je Mesiáš.

Za koho lidé pokládají Syna člověka, ptá se Ježíš svých učedníků. A oni mu na to řeknou, že tak, jak to vždycky bylo nebo jak jim o sobě vyprávěl on sám. Jedni za Jana Křtitele, což byl Ježíšův předchůdce a také se k němu často odvolával, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo jednoho z proroků, kteří nikdy nedokončili, co začali. A za koho mě pokládáte vy, zeptá se nakonec svých učedníků. A ten nejvyšší z nich, Šimon Petr, mu řekne, ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého. A Ježíš mu na to řekne, blaze ti, Šimone Jonášův, neboť jsi na to nepotřeboval ani mé tělo ani mou krev, ale úplně bohatě si stačil můj Otec v nebesích. A protože jsi tak dobrý, ta budeš ještě lepší a budeš Petrem, což je skála a na tobě a této skále zbuduji svou církev. Tak, že ji nepřemohou ani brány pekelné. A dám ti klíče království ne-

beského a co odmítneš na zemi, bude odmítnuto v nebi, a co přijmeš na zemi, bude přijato v nebi. Ale to, že je Ježíš Mesiáš, Syn Boha živého, nemají nikomu říkat, to zůstane jen mezi námi.

K tomu, co říkat a neříkat, se ještě dostaneme, nejprve si však vložme, proč je tak důležité mít klíče od nebeského království a co má společného nebe a země. Ježíš byl poslán svým Otcem na tuto zem, aby tu zvěstoval Boží království, což je to, jak se k sobě mají lidé chovat a proč. A co ze svých vztahů odmítá člověk na zemi, to pak bude odmítnuto v nebi. Ne nadarmo se říká, že v nebi se setkáme s těmi, kdo nás předešli. A co na zemi přijmeš, to bude přijato v nebi. A kupodivu to budou opět mezilidské vztahy nepoznamenané závistí ani jinými škodnými, na které se bude ještě dlouho vzpomínat. A co ti zůstane až tam nahoru, jakože toho jinak moc nebude. A na této síti vztahů zbuduji svou církev. A nepřemohou ji ani síly lži a nenávisti, ale postavena bude na pravdě a na lásce. A je úplně jedno, kdo jsou i jejími nositeli, důležitý bude už sám pojem. A nakonec řekl svým učedníkům, aby to, že je Ježíš Mesiáš, Syn Boha živého, nikomu neříkali, což je ostatně blízké i nám všem. Ježíš se bál toho, že by ho za to ti lidé ukřižovali. Že si nárokuje něco, čím není nebo že mocensky rozkládá autoritu světa a vládnoucí vrstvy. To, že je Ježíš Mesiáš, Syn Boha živého, však nemají učedníci, ale asi ani my, říkat z vícero důvodů.

Za první je to tajné. Za vyznání víry v živého Boha, který sem posílá svého Syna, hrozilo často pronásledování a kdejaké postihy ve škole či zaměstnání. Bůh se tehdy moc nehodil, natož živý, všechno si museli udělat lidé sami či celá společnost budovaná k lepším zítřkům. Víra a náboženství bylo v tom lepším případě opium lidu a v tom horším důvod k represím či vylučování z kolektivu. Proto to moc nedoporučoval ani Pán Ježíš, nejdřív si srovnajte to dole a až pak se odvolávejte někam nahoru k živému Bohu. Dokonce ani významní teologové té doby se moc nezabývali tím, co se děje tam nahore v nebesích, neboť to považovali buď za teprve přicházející anebo už vyřešené, ale dost často řešili právě lidskou společnost. Tak i my až dodnes neustále řešíme, jaký kdo je a co dělá nebo nedělá a Bůh, natož jeho Syn, se nám do toho ne a ne vejít.

Za druhé je to nebezpečné. Vyprávět někomu o Kristově příchodu na tento svět a jeho naději pro všechny lid znamená brát si do úst nejen jeho jméno, ale i jména všech, kdo jsou v tom též namočení. Mluvit o Bohu a jeho Synu se dnes nehodí, světem obchází strašidlo plateb za energie a vlády, která za nás nic nevyřeší. Tak jakápak víra, že nám bude všem líp, když víme, že nebude. A jaképak odvolávání se k Boží přítomnosti a Kristovu mesiášství, když víme, že stejně nic nevíme. Víra však není jen o počtech, ani o teplu či zimě, ale především o nebezpečí přemýšlení o věcech mezi nebem a zemí.

Za třetí je to nemoderní, nepřitažlivé, neatraktivní. Žijeme v době, která není ovládána ani tak materialismem nebo ateismem, ale nudou. A nás ty věci musí především bavit. Nesmíme se v nich cítit sami, nesmí to být o nikom jiném než o nás a o nich a víra v Boží království dnes už nikoho nedojme. Dnes je potřeba něco zažít, někam vyjet a někde být. Mít nějaký společný zážitek. Ať už na vodě nebo na skále, na travnatých nivách nebo někde v podzemí. Pak je dobré společné jídlo, pivo, víno, kafe a zákusek. Společně se najíst, napít, pobavit o tom, jak se máme dobře nebo i špatně. Ale s vírou, s tou na nás nechoďte, ta je jen pro vás, pro vaši neděli a den pracovního klidu. Chléb a hry se tomu kdysi říkalo a zároveň to mělo umlčet nějaké ztišení, potřebu něčeho vyššího a hlubšího a především společenství, které by nebylo jen o nás a o nich.

Za čtvrté je to pro naše vaše dobro. Pro moje dobro, že mě to přivede na smrt, která sice asi nebyla zbytečná, ale mohla ještě chvíli počkat a pro vaše dobro, že o některých věcech se mluví až na jejich konci. Až na konci života se setkáváme i se svou konečností, až přijde Pán Ježíš podruhé jako nový Mesiáš, se s ním i my potkáme i podruhé. Až i nám Kristus dovolí říct někomu, že je Mesiáš, totiž Kristus i za nás a naše viny ukřižovaný a vzkříšený, i my budeme moci mluvit. A až za námi přijde někdo, kdo nám slíbí modré z nebe a slunce zář, i my budeme vyprávět i o něm, ne fanaticky, ale úplně normálně.

A za páté dnes ještě dřív, než jindy žijeme v éře bezbožnosti. Proto je nás i tak málo. Je blbá doba. Kdyby byla lepší, tak by nás bylo i trochu víc. Ano, všechno je o době, o našich starostech a náladách. Při bohoslužbách a zvěstování Krista jako Mesiáše nám totiž má být dobře, máme se cítit útulně a bezpečně. A nesmíme tu být sami nebo můžeme, ale ne při nedělních bohoslužbách. Samota totiž bolí, Ježíš měl sice hned dvanáct učedníků a přítomného Boha Otce a tu a tam se odvolával i k Duchu svatému a maminku a tatínka, ale v těch nejtěžších chvílích byl vlastně sám. Ve chvílích, kdy měl svou přítomností zachránit celý ten bezbožný lid, byl vlastně sám. A tudy pravděpodobně mířilo i jeho nařízení učedníkům, aby nikomu neříkali, že je Mesiáš, protože by to na to zřejmě zůstali úplně sami. A on nakonec taky. Zůstal by na svůj spasitelný čin také docela sám. Zatímco takhle se dočkal nějakého toho utrpení a odsouzení a ukřižování. Ježíš svůj pokyn učedníkům, aby nikomu neříkali, že je Mesiáš, však nenařizuje pro nic za nic. Bojí se, že by to také mohlo špatně dopadnout a že na to ani ten lid není připraven. Neříká, že by na to nebyli připraveni oni, ale pokud ho i lidé pokládají za někoho, kdo už tu někdy byl, tak nejsou připraveni ani na to přijmout tu radostnou zvěst, že je tu i pro ně.